

Neděle 1.9.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.“ (2K 3,7-18)

Možná, že máte podobnou zkušenost jako my. Když čekáme na letišti na naši dceru, vidíme za tu dobu spoustu lidí, kteří přiletěli do Prahy. Snažím se podle jejich oblečení uhodnout, jestli to jsou turisté anebo jsou na služební cestě a odkud asi cestují. Než se v těch dveřích na Ruzyni, které se pořád dokola otevírají a zavírají, objeví naše návštěva, projde nám před očima celá řada neznámých tváří. Na některých lidech je vidět, že cestují odněkud, kde je hodně slunce. Jsou opáleni a jejich tváře se lesknou od slunečních paprsků. Tvář jim „září“ a je poznat, že to nemají ze *solárka*, ale z opravdového sluníčka v horách nebo u moře.

1. Zkušenost Izraelců (Ex 34,27-35)

Když chtěl apoštol Pavel vysvětlit křesťanům v Korintu význam a hloubku Božího působení v životě člověka, připomíná jednu událost z dějin starého Izraele. Mluví o tom, jak šel Mojžíš kdysi pro Boží příkázání na horu Sinaj a jak tam pobyl celkem „čtyřicet dní a čtyřicet nocí“ (Ex 34,28). Z toho, jak Mojžíš trávil dlouhý čas v Boží blízkosti, mu zářila kůže na tváři. On to nevěděl. Ukázalo se to až při setkání s Izraelskými, kteří čekali na svého vůdce pod horou Sinaj. Když Mojžíš sestupoval z hory, tvář mu zářila tak silně, že se ho lidé báli a taky se na něho nevydrželi dívat. Tehdy ještě neznali sluneční brýle, a tak si musel vzít Mojžíš závoj. Mojžíšova tvář „zářila“, odrážela něco z Boží slávy. Autor našeho textu, apoštol Pavel, připomíná tento starý příběh a používá ho jako ilustraci. Chce tím křesťanům ukázat na to, že na jejich životě má být podobně vidět něco z podoby Ježíše Krista. Apoštol má k tomu svůj důvod. - Někteří lidé v Korintu totiž Pavla ostře napadli a zpochybňovali jeho apoštolství. Stali se jeho nepřáteli a chtěli ho za každou cenu vypudit ze sboru. Kvůli těmto lidem a kvůli nedůvěře, kterou kolem sebe zasévali, se apoštol hájí. Neváhá ukázat na to, s jakými úmysly do Korintu přišel a jak byla jeho služba pro sbor důležitá. Pavel při tom odkrývá některé věci ze svého soukromí, o kterých bychom jinak nevěděli. Píše o čistých motivech, o svém utrpení, o těžkostech a zápasech ve službě. Apoštol se snaží rozptýlit jejich pochybnosti a získat znovu jejich důvěru. Odvolává se na Boží milost a její působení a na Boží moc, která vítězí nad lidskou slabostí a přináší nové věci.

2. Křesťané v Korintu

Díky Pavlovým dopisům máme v NZ věrný obraz prvních křesťanských sborů. Také toho korintského. Zjišťujeme, že budování místních církví provázely od počátků problémy a že za těmito problémy byli konkrétní lidé. Je dobře, když si nepěstujeme falešné iluze o prvotní církvi a když víme, že Pán Bůh budoval svou církev od začátku ze stejného „materiálu“, jakým jsme třeba my dnes. Tím materiálem byli zachránění hříšníci, u kterých se stále ještě projevovala stará, zkažená přirozenost. Možná nás to trochu uklidní, když slyšíme, že nejsme horší než křesťané v prvním století. Ovšem nemělo by nás to vést k falešné spokojenosti. Měli bychom vidět a vědět také to další. Ani Pán Ježíš Kristus ani apoštol Pavel se s tímto stavem své církve nesmiřují. Právě na apoštolu Pavlovi můžeme vidět, jak mu záleží na proměně křesťanů a na tom, aby žili jako noví, Bohu oddaní lidé. Tak k tomu křesťany vede a povzbuzuje. Zrovna Korintským píše známou větu: „*Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové*“. (2K 5,17) To je Boží cíl s křesťany a Kristovou církví.

K tomuto cíli směřují Boží lidé. Ovšem není to bez bolestí, bez zápasů ani bez zklamání.

Zrovna věřícím do Korintu píše Pavel o tom, že „*na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně...*“. Navzdory tomu, že je mezi apoštolem a korintským sborem docela velké napětí a apoštol se tím trápí, mluví o tom, že to Pán Bůh chce mít jinak. Jak si to Pavel asi tak představuje? Vždyť ta „*slavná zář Páně*“ na těch korintských vůbec vidět není a on o tom mluví tak, jako kdyby to byla hotová věc! Ano, není to vidět, ale to se může změnit! Proto apoštol povzbuzuje křesťany, modlí se za ně a trpělivě ukazuje, k čemu ta velká Boží milost, odpuštění a láska věřící vedou a chtějí dovést. Slavný Boží záměr s námi křesťany Pavel připomíná i jindy. Píše o tom církvi v Římě (Ř 8,29) nebo v řeckých Filipech (Fp 3,21).

3. Křesťan v 21. století a stejná Boží milost a moc

Pavlův pohled a přístup mě velice oslovuje. Pavel vidí to, co ještě vidět není. Pavel vidí spolukřesťany Božím pohledem. Vidí ve víře to, co vidí Bůh. A to je něco vzácného a důležitého. Takový pohled mění postoje i vztahy. Je v něm velké povzbuzení a naděje! Pavel vzkazuje křesťanům do Korintu: „*Na odhalené tváři nás všech...*“. Zahrnuje do toho všechny: *sestry a bratry*, kteří ho mají rádi a kteří se za něho modlí, *i ty*, kteří se stali jeho nepřáteli a nemohou ho vystát. Zdá se, že Pavlův postoj řadu lidí přemohl.... Pán Bůh dal svému služebníkovvi do srdce kristovský pohled a tím své církvi velice pomohl. Je to Boží způsob jednání s námi, je to součást Boží výchovy a cesta proměny našeho srdce. Pán Bůh dobře ví, jací jsme, ale vidí v nás i zárodky nových věcí... On v těch náznacích a začátcích nových věcí vidí už jejich naplnění. On nás zahrnuje svou dobrotou, překvapuje svými dary a jedná vždy líp, „než zasloužíme“. Boží láska nás mění, motivuje a dává sílu k dobrému. Pán Bůh s námi mluví jako s těmi, kterým už dal všechno, co k novému životu potřebují. On ví, že jsme teprve na začátku, že Jeho lásku, milost a moc budeme dále objevovat, že se musíme ještě hodně učit: důvěřovat, odpouštět a milovat. Přesto nečeká, až budeme úplně „hotoví“, a povolává nás k práci dříve, než si na to „troufneme. – Někdy dokážeme podobně jednat se svými dětmi. Ale s druhými, se svými spolukřesťany nebo bližními nám to moc nejde....

Obvykle se na druhé díváme tak, jak je známe a spíše vidíme jejich slabiny, jejich horší stránky. Mluvíme s nimi povýšeně a občas jim dáme najevo, co si o nich myslíme. Takový přístup druhé spíše sráží a demotivuje. Ne tak apoštol. Ten mluví s křesťany tak, jako kdyby už všechno bylo v pořádku a učí je spoléhat na Boží působení. Učí je počítat s tím, že je to Pán Bůh, který svým Duchem působí nové věci. Připomíná původní Boží záměr s námi lidmi, který člověka stvořil „ke svému obrazu“. Dobrý a vzácný Boží záměr s člověkem překazila lidská vzpoura, hřích. Proto přichází na svět Ježíš Kristus, aby umožnil člověku návrat k Bohu, aby se mohl „stát se člověkem k Božímu obrazu“. Když Pavel mluví o Božím plánu a o tom, že křesťané na své tváři „zrcadlí slavnou zář Páně“, nemyslí až na nebe a vzdálenou budoucnost. Mluví o Boží proměně, která je vidět na věřících už tady na zemi. Je to celoživotní proces a zápas. Ale něco už je vidět. *Podle lásky*, kterou máme k sobě navzájem, *podle zájmu* o druhé, podle toho, jak napodobujeme Ježíše Krista a dáváme se Bohu k dispozici, je vidět něco z té „slavné záře Páně“. Nikoho tím asi neoslňme, je to ještě takové nehotové a nedokonalé. Ovšem kdybychom nepoznali Ježíše a Jeho lásku, byli bychom někde úplně jinde. Tu zář a světlo nemáme sami ze sebe, je to Boží dar. Máme je ze společenství s Ním, je to díky Božímu působení. Mysleme na to v novém školním roce a vystavujme se více Ježíšově lásce a Jeho vlivu. Pak budeme pro druhé přitažlivější a naše víra přesvědčivější. **Bronislav Kaleta**